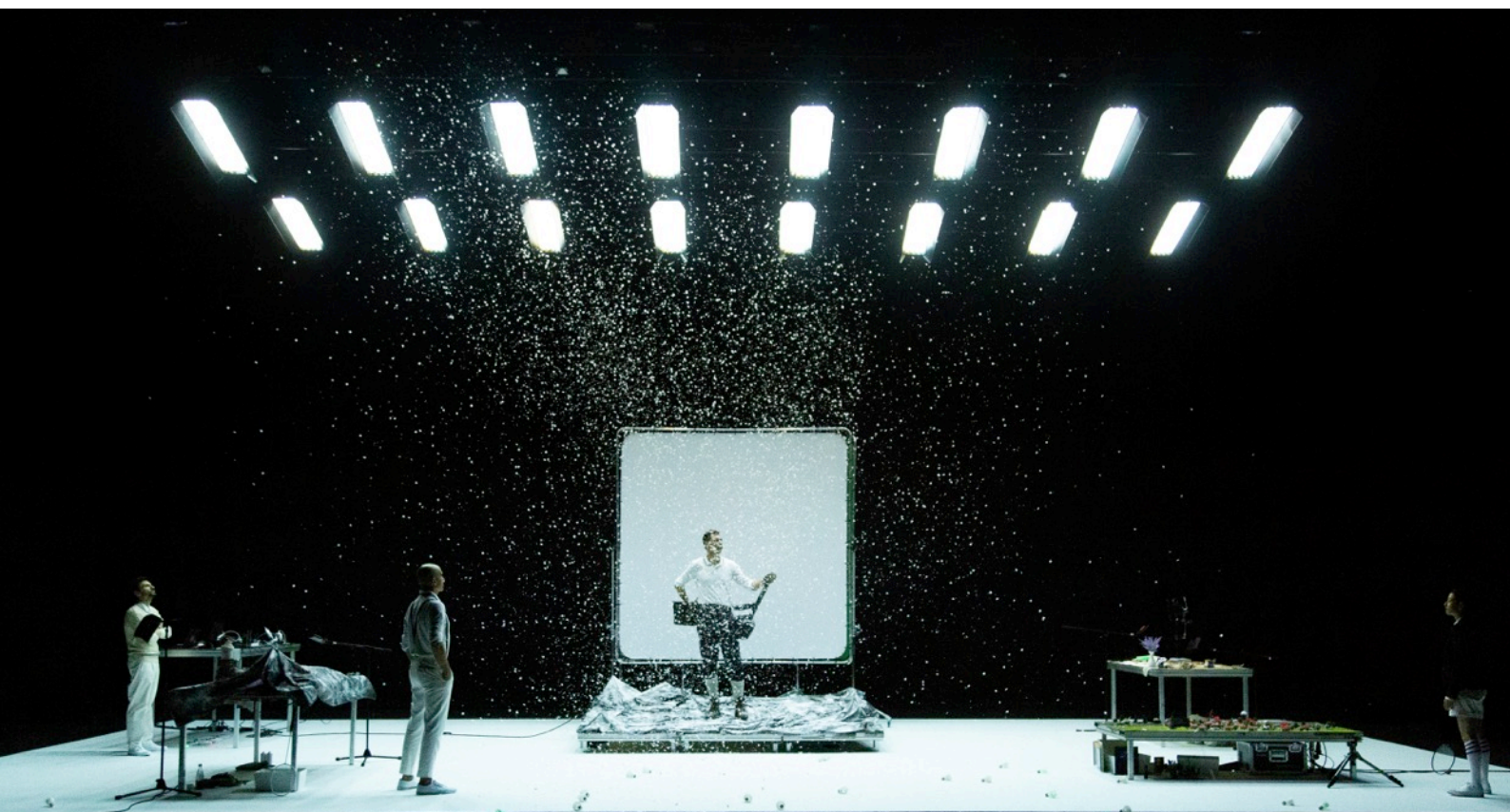

THE MOUNTAIN
Agrupación Señor Serrano

"Voliem que la gent entengués que no hauria d'acceptar cap opinió predigerida, i que no s'hauria d'empassar tot el que surt de l'aixeta, ja sigui de la ràdio o Facebook"

Orson Welles sobre el programa de ràdio *La guerra dels mons* (1938)

THE MOUNTAIN

Hi ha una imatge àmpliament compartida que recorre la història de les idees: escalar una muntanya, superar totes les dificultats per arribar al seu cim i un cop allà poder veure el món "tal com és". Veure la veritat i no només ombres o reflexos. És una bella imatge, en efecte. Però realment és així? Sovint, mirant des del cim cap avall no es veuen més que núvols i boira cobrint-ho tot o un paisatge que canvia depenent de l'hora del dia o del temps. Com és aquest món llavors? Com és aquesta veritat? Existeix la veritat? És aquesta un cim que cal coronar i prou, o més aviat un camí fred i inhòspit que cal ascendir contínuament?

The Mountain combina la primera expedició a l'Everest, l'èxit de la qual és encara avui incert, amb Orson Welles semblant el pànic al seu programa de ràdio La Guerra dels Mons; jugadors de bàdminton jugant a baseball; un web de fake news; un drone escrutant al públic; molta neu; pantalles mòbils; imatges fragmentades; i Vladímir Putin dissertant satisfet sobre la confiança i la veritat.

L'EXPEDICIÓ

Una xarxa d'idees, històries, imatges, accions i conceptes sustenta l'entramat dramàtic de *The Mountain*. Amb aquests materials, desplecats en capes que es barregen creant connexions inesperades, la peça es presenta com una exploració sense mapa sobre el mite de la veritat.

George Mallory i l'Everest. El 1924, una expedició britànica va intentar per primera vegada escalar el cim de l'Everest. Va ser una aventura fabulosa amb un final tràgic. Mallory va ser vist per última vegada des del Camp Base a 200 metres del cim quan un banc de boira el va cobrir. Ningú sap si va aconseguir arribar al cim o no. Per què estava tractant de fer-ho? Ho va aconseguir? Quin tipus de veritat estava buscant allà dalt? Què certifica que una cosa ha passat realment o no? La veu de Ruth, filòsofa i esposa de Mallory, ens acosta a una reflexió sobre la veritat basada en la insistència i l'amor, en encarar la nostra relació amb els fets i les històries a través de l'amor com a eix d'acció.

La Guerra dels Mons. Va ser una emissió de ràdio realitzada per Orson Welles el 1938 basada en la novel·la de H.G. Wells. El programa va posar en entredit la credibilitat de la ràdio i la confiança que el públic havia posat en ella: milers de persones van creure que uns marcians estaven atacant als Estats Units. Va revelar la radiotransmissió alguna cosa sobre la vulnerabilitat del públic davant de nous formats informatius? Ens diu alguna cosa aquest programa sobre els nostres temps? Què és la confiança i com funciona? Té la confiança alguna cosa a veure amb la veritat?

Putin, el showman de la veritat. Vladímir Putin es converteix en l'M.C. de la peça, el mestre de cerimònies. Utilitzant un estil directe i incisiu, reflexiona sobre el sentit de la veritat i la confiança, la relació entre fets i relat, el paper dels mitjans en explicar la història, etc. Putin s'aproxima a la veritat a través de la seducció i intenta atraure'ns cap al costat fosc de la veritat, cap a la sospita, la desconfiança i la impostura. Però, per què Putin i no una altra cara? Potser precisament perquè és la cara que volem veure defensant aquest tipus de pensament, en lloc de la cara d'algú a qui admirem o sentim més proper.

EL DISPOSITIU

Un escenari blanc i diàfan. Maquetes a escala sobre de tarimes, un estudi de ràdio, una reproducció de l'Everest, pantalles de projecció portàtils i trípodcs configuren un espai a mig camí entre un plató de gravació, un museu i una pista de bàdminton. És l'espai propici per construir les diverses línies dramàtiques de la trama i també per mostrar el mecanisme que les interconnecta. Un espai que permet jugar amb obstaculitzar o fragmentar la visió del que passa a l'escenari, de la mateixa manera que sovint se'ns presenta la veritat, obstaculitzada i fragmentada.

Tres pantalles mòbils distribuïdes per tot l'espai, entre les tarimes i els pedestals, funcionen com a superfície de projecció, fragmentant el discurs visual quan estan separades o unificant quan s'uneixen formant una gran pantalla. Aquestes estructures també funcionen com a reflectors, fons de cromà per a efectes especials o divisors de l'espai amb què amagar deliberadament el que succeeix darrere d'elles, creant un joc constant entre el que es mostra i el que s'oculta als ulls de l'espectador.

Sobre les tarimes, objectes creant escenes i miniatures a escala componen les diferents situacions que construeixen visualment i dramàtica la peça. Una maqueta d'una ciutat del Midwest on acaba aterrar una nau alienígena; el cos sense vida de l'alpinista George Mallory entre els gels eternals de l'Everest; una reproducció a gran escala de la muntanya; espais públics i privats d'uns Estats Units captivats per la ràdio; jugadors de beisbol que afirmen estar jugant a bàdminton amb la complicitat i el consens dels espectadors. Tots aquests materials serveixen per narrar a través de les càmeres de vídeo i les pantalles de projecció les diferents històries que configuren la trama de The Mountain.

CRÈDITS

Creació: Agrupación Señor Serrano
 Dramatúrgia i direcció: Àlex Serrano, Pau Palacios, Ferran Dordal
 Performance: Anna Pérez Moya, Àlex Serrano, Pau Palacios, David Muñiz
 Veu: Amelia Larkins
 Música: Nico Roig
 Videoprogramació: David Muñiz
 Videocreació: Jordi Soler Quintana
 Espai escènic i maquetes: Lola Belles, Àlex Serrano
 Ajudant d'escenografia: Mariona Signes
 Vestuari: Lola Belles
 Disseny de llums: Cube.bz
 Màscara digital: Román Torre
 Cap de producció: Barbara Bloin
 Producció executiva: Paula Sáenz de Viteri
 Cap tècnic: David Muñiz
 Management: Art Republic

Producció: GREC Festival de Barcelona, Teatre Lliure, Centro de cultura contemporánea Condeduque, CSS Teatro Stabile di Innovazione del Friuli – Venezia Giulia, Teatro Stabile del Veneto – Teatro Nazionale, Zona K, Monty Kulturfaktorij, Grand Theatre, Feikes Huis.

Amb el recolzament del Departament de Cultura de la Generalitat, Graner - Mercat de les Flors.

Agraïments: Núria Guiu, Pablo Acosta García, Danila Gambettola, Martín García Guirado, Pasqual Gorriz Marcos, Denis van Laeken, Simone Milsdochter, Eugenio Szwarczer, Alla Zakiullina.

WE LOVE LOGOS

Agrupación Señor Serrano

Fundada per l'Àlex Serrano a Barcelona el 2006, l'Agrupación Señor Serrano és una companyia de teatre que crea espectacles originals basats en històries que emergeixen del món contemporani. La companyia explota la riquesa de recursos tant innovadors com *vintage* per tal d'estendre els límits del seu teatre. Basant-se en col·laboracions creatives, les produccions de Señor Serrano barregen performance, text, vídeo, so i maquetes per escenificar històries relacionades amb aspectes discordants de l'experiència humana d'avui en dia. Les produccions de la companyia s'estrenen i giren, sobretot, internacionalment.

L'Agrupación Señor Serrano gesta i produeix espectacles *intermèdia* de creació pròpia a través d'un model que consta de tres fases: Desenvolupament de continguts, Concepció del dispositiu i Procés d'edició i assaig. Els creadors involucrats en cada espectacle comparteixen les seves capacitats durant el procés de creació. Aquest intercanvi d'habilitats enforteix a cada membre del grup i, en conseqüència, el projecte de companyia.

La companyia ha rebut el recolzament i el reconeixement d'institucions com el Departament de Cultura de la Generalitat, GREC Festival de Barcelona, Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música, Centre d'Arts Escèniques de Terrassa, Triennale di Milano, Manchester Home Arts Center o Théâtre National Wallonie-Bruxelles entre moltes altres. Els seus processos de creació han estat acollits per diversos centres internacionals de residència com ara La Chartreuse – Centre National des Écritures du Spectacle, Groningen Grand Theater o Monty Kulturfaktorij entre d'altres.

Actualment, el nucli de l'Agrupación Señor Serrano el componen l'Àlex Serrano, el Pau Palacios i la Barbara Bloin. El David Muñiz y la Paula S. Viteri completen l'estructura estable. A més, per a cadascun dels seus espectacles la companyia ha comptat amb la col·laboració imprescindible d'un equip creatiu multidisciplinari i versàtil.

El 3 d'agost de 2015, l'Agrupación Señor Serrano va ser guardonada amb el **Lleó de Plata de la Biennal de Venècia**. A més d'aquest reconeixement, la companyia ha estat premiada de manera regular tant a nivell nacional com internacional (Premi Ciutat de Barcelona, Premi FAD Sebastià Gasch, etc.) i ha rebut elogioses crítiques en mitjans com The New York Times, Folha de Sao Paulo, L'Espresso, Tiempo Argentino o La Vanguardia entre d'altres.